

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ της Γαλλικής 'Ακαδημίας



(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

“Ημουν πραγματικά ευτυχισμένη κ’ ένοιωθα πλάι μου τον σύζυγό μου ακόμα πιο ευτυχισμένο από μένα...” Η

ευτυχία του του είχε ξαναδώσει την νεότητα, την ωμορφιά, το κέφι... Ούτε ένας τρυφερός έραστής είκοσι χρόνων δεν θά ήταν πιο ευχάριστος, πιο διασκεδαστικός απ’ αυτόν...

Κάναμε κάθε νύχτα σταθμούς σε διάφορα χαριτωμένα έξοχικά ξενοδοχεία ή και απλά πανδοχεία, γραφικώτατα με τὰ λουλούδια τους και τους κισσούς τους και τὸ άλλο πρωί ξεκινούμε πάλι για νὰ σταθμεύσουμε τὸ μεσημέρι για μιὰ-δυὸ ὧρες σ’ ὅποιο ξενοδοχείο θὰ τύχαινε μπροστά μας...

Παρατείναμε ἔτσι τὸ ταξίδι μας ὅσο μπορούσαμε περισσότερο. Τόσο πολὺ μᾶς γοήτευε...

Καὶ παντοῦ ὁ σύζυγός μου εὕρισκε κάτι νὰ με διασκεδάξη...

Μιὰ βραδυά, φτάνοντας σὲ κάποιο μικρὸ χωριό, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ξενοδοχείο, ὁ σύζυγός μου παρακάλεσε τὸν δήμαρχο νὰ μᾶς ἔρθῃ κάποιο σπίτι για νὰ περάσουμε τὴ νύχτα.

Ὁ δήμαρχος δέχτηκε πρόθυμα νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ στὸ σπίτι του.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἐνῶ ἐτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε, ὁ δήμαρχος ἤρθε καὶ μᾶς εἶπε μὲ καλωσύνη:

— Θὰ εἶμαστε ευτυχεῖς νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε καὶ σήμερα στὸ χωριό μας. Γιατὶ καθὼς φαίνεται, θὰ ἔχουμε καταιγίδα... Κυττάχτε τὸν οὐρανὸ!

Κι’ ἀληθινά, ὁ οὐρανὸς — πράγμα πὸ δὲν τὸ εἶχαμε προσέξει ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, — ἦταν γεμάτος μαύρα βαρεῖα σύννεφα πὸ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή θὰ ξεσπούσαν σὲ δυνατὴ μπόρα... Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πνιγερή, βαρὺς ἄνεμος φυσούσε καὶ κάθε τόσο ἀκουγότανε μακρὰ τὸ μούγκρισμα τοῦ κερανοῦ...

Δεχτήκαμε πρόθυμα τὴ φιλοξενία τοῦ καλοῦ δημάρχου, γιατί, ἂν μᾶς ἔπιανε ἡ μπόρα στὸν δρόμο, θὰ βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Πέρασαμε στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ του, ἕνα χαριτωμένο κι’ ἀρχοντικὸ δωμάτιο μὲ τὴν ἀπλή, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀρμονικὴ χωριάτικη ἐπίπλωσί του, κ’ ἐκεῖ μᾶς σερβίρισαν τὸ πρόγευμα.

Ὁ δήμαρχος, ὁ ὁποῖος ἦταν χῆρος, μᾶς παρουσίασε καὶ τὴ μοναχοκόρη του Σολάνζ. Ἦταν μιὰ πολὺ λεπτὴ κοπέλλα ὡς δέκα-ὀχτὼ χρόνων μὲ καστανὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν χρυσαφένια καὶ μαλλιά ὁμοια ἐντελῶς στὸ χρῶμα μὲ τὰ μάτια της. Εἶχε σπουδάσει στὶς καλογρηές καὶ μολογὸτι εἶχε ἕνα φυσικὰ συνεσταλμένο ὕψος, ὡστόσο μιλούσε ἄνετα καὶ μ’ εὐχέρεια.

Ὁ δήμαρχος φαινόταν πὼς ἔνοιωθε κρυφὸ καμάρι για τὴν ὄραία αὐτὴ κόρη του καὶ ὅλη τὴν ὥρα πὸ ἐκείνη κουβέντιαζε μαζί μου, δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του, πὸ τὴν κύτταζαν μὲ μιὰ ἀπέραντη στοργή, ἀπὸ πάνω της.

Εἶχε κ’ ἕνα παιδί, ὑπολογαγὸ, μᾶς εἶπε, πὸ ὑπηρετοῦσε στὴ στρατιωτικὴ διοίκηση τοῦ Μαρόκου.

Σὲ λίγο ἡ μπόρα ἄρχισε τρομερῆ σὲ ἔνταση. Ἡ βροχὴ ἔπεφε τόσο ραγδαία, ὡστε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔβλεπα ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ πὸ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀληθινὸ ποτάμι. Οὔτε ψυχὴ δὲν φαινόταν που-

θενά... Ἀπὸ τὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν ἀκουγόntonουσαν τὰ ζῶα πὸ ξεφώνιζαν φοβισμένα.

Κι’ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο δυνάμωνε ἡ βροχὴ. Σὲ λίγο δὲν ἐπρόκειτο πειὰ περὶ μπόρας, ἀλλὰ περὶ ἀληθινοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄν δὲν μᾶς εἶχε κρατήσῃ ὁ δήμαρχος καὶ εἶχαμε συνεχίσει τὸ ταξίδι μας, ἦταν ζήτημα ἂν τὸ αὐτοκίνητό μας θὰ μπορούσε νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴ θύελλα.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς στεκόμουν μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἐνοιώσα τὴ Σολάνζ νὰ μὲ πλησιάζῃ:

— Ἄν θέλετε, κυρία, μοῦ εἶπε, περᾶστε στὸ δωμάτιό μου πὸ βλέπει πρὸς τὴν ἐξοχί... Ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ θέαμα τῆς καταιγίδος θὰ εἶνε πὸ μεγαλοπρεπές.

Τὴν ἀκολούθησα εὐχαρίστως καὶ πήγαμε μόνες στὸ δωμάτιό της, γιατί ὁ σύζυγός μου κι’ ὁ δήμαρχος ἔμειναν στὸ σαλόνι.

Πραγματικά, ἀπὸ κεῖ τὸ θέαμα ἦταν ἀφάνταστο σὲ μεγαλοπρέπεια. Ὅλα τὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ φαινόntonουσαν ὡς νὰ εἶχαν φυτρώσει μέσα ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη λίμνη, γιατί τὸ νερὸ εἶχε πλημμυρίσει τὰ πάντα. Τὰ δέντρα λυγίζαν κάτω ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς μπόρας καὶ τὰ μικρότερα ἀπὸ αὐτὰ συντριβόντονουσαν καὶ σωριαζόντονουσαν κάτω.

Ἀφοῦ παρακολούθησα τὸ θέαμα αὐτὸ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, κάθισα κοντὰ στὸ τζάκι, σὲ μιὰ πολυθρόνα πὸ ἡ Σολάνζ τὴν εἶχε μεταφέρει ἐκεῖ ἐπιτήδες για μένα.

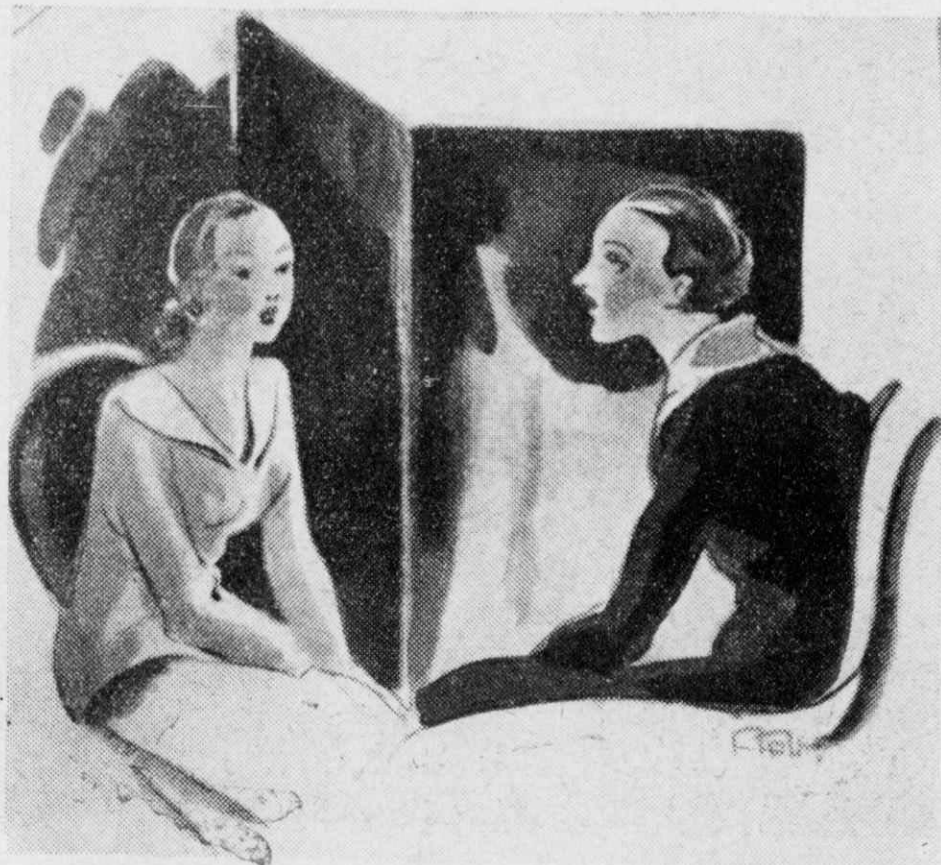
Ἡ νέα κόρη κάθησε ἀπέναντί μου. Ἀρχισα τότε νὰ τὴν ρωτᾶω για τὴ ζωὴ της, για τὰ ὄνειρά της καὶ τοὺς πόθους της κ’ ἐκείνη, χαρίζοντάς μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅλη της τὴν ἐμπιστοσύνη, μοῦ ἀνοίξε τὴν καρδιά της.

Ἄγαποῦσε, ὅπως μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ἕνα νεαρὸ γαιοκτήμονα συγχωριανό της, ὁ ὁποῖος μένοντας ὄρφανὸς ἀπὸ παιδι σχεδὸν εἶχε ἀναλάβει καὶ διεύθυνε μ’ ἐπιτυχία ὅλα τὰ κτήματα τοῦ πατέρα του. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε σπουδάσει γεωπόνος ἂν καὶ ἦταν μόλις εἰκοσιεφτά ἐτῶν, εἶχε κατορθώσει νὰ διπλασιάσῃ τὰ εἰσοδήματα πὸ ἔδιναν τὰ κτήματά του. Τὴν ἀγαποῦσε κι’ αὐτὸς παράφορα, μὰ οἱ δυὸ νέοι σπανίως βλέπόντονουσαν, γιατί ὁ πατέρας τῆς Σολάνζ, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε γι’ αὐτὴν μεγάλα ὄνειρα, οὔτε ἤθελε ν’ ἀκούσῃ περὶ γάμου μεταξὺ τους.

Ἐπρόκειτο μάλιστα τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ στείλῃ για μερικὸς μῆνες τὴν κόρη του στὴν ἀδελφὴ του, ἡ ὁποῖα ἔμενε στὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας για νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ξεχάσῃ ἐντελῶς τὸν ἀγαπημένο της.

Τελειώνοντας τὴν διήγησί της αὐτὴ, ἡ Σολάνζ ἀνυλῆθηκε σὲ δάκρυα καὶ εἶπε:

— ὦ! κυρία μου! Δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!... Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου πὸ μὲ λατρεύει, μοῦ συντρίβει τὴν καρδιά... Ἄν τὸν παρακαλοῦσα, ἂν ἔπεφτα στὰ πόδια του ἴσως νὰ μᾶς ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ παντρευτοῦμε... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό, γιατί ξέρω, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμα δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του, κατὰ βάθος θὰ στενοχωρηθῆ πολὺ... Καὶ τώρα θὰ φύγω... Θὰ φύγω μακριὰ του... Ὁ δυστυχισμένος Μαρσέλ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα. Εἶνε ὁλομόναχος, ξέρετε, στὸν κόσμο... Τὸς γονεῖς του τοὺς ἔχασε ἂν



Μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι ἀγαποῦσε ἕνα νεαρὸ γαιοκτήμονα.

πό πολύ μικρός και δὲν ἔχει οὔτε ἀδελφὸ, οὔτε ἀδελφή...

Στάθηκε μιά στιγμή, πιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς της και κατόπιν ἐξακολούθησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, πού σᾶς κουράζω... Μὰ σᾶς τὰ λέω αὐτά, γιατί καταλαβαίνω ὅτι μὲ νοιώθετε... Σεῖς, πού εἴσθε τόσο νέα, τόσο ωραία και τόσο καλή, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχετε ἀγαπήσει...

Χάϊοεφα τὰ μαλλιά της Σολάνζ και προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω, ὅπως μπορούσα.

— Ἀφοῦ ἀγαπίσατε τόσο, της εἶπα, και ὁ πατέρας σου εἶνε τόσο καλός, κάμετε ὑπομονή... Στὸ τέλος ποιὸς ξέρει... Ἴσως νὰ ὑποχωρήση ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα...

Τὴν συμπονοῦσα τόσο τὴν ἐρωτευμένη αὐτὴ κυπέλλα, ὥστε σκεφτόμουν νὰ ἱσθῶ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὴ βοηθήσω. Μὰ δὲν εὑρίσκα τίποτε. Τὸ μόνο συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξα ἦταν νὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν Ζάν και νὰ τοῦ ζητήσω τὴ συμβουλή του.

«Ὅτι μοῦ ἔλεγε αὐτός, θὰ τὸ ἔκανα.

Πραγματικᾶ, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἔμεινα μόνη μὲ τὸν σύζυγό μου, τοῦ διηγήθηκα τὴν ἱστορία της κόρης τοῦ δημάρχου και τὸν ἔρωτά της.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ μὲ ἀκουσε μὲ προσοχή, μοῦ εἶπε:

— Ἄφησε σὲ μένα, Τζουλιάννα, αὐτὴν τὴν φροντίδα... Θὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν δήμαρχο κ' ἐλπίζω νὰ τὸν κάνω ν' ἀλλάξη γνώμη...

Πραγματικᾶ μετὰ τὸ γεῦμα — ἢ μπόρα ἐξακολουθοῦσε πάντοτε — εἶδα τὸν σύζυγό μου ν' ἀποσύρεται μὲ τὸν δήμαρχο στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ πιῶν ἐκεῖ τὸν καφέ τους. Ἐγὼ ἔμεινα μαζί μὲ τὴν Σολάνζ, ἢ ὁποῖα γιὰ νὰ μὲ διασκεδάση κάθησε μπροστὰ στὸ πιάνο κ' ἄρχισε νὰ παίξει μὲ ἀρκετὴ τέχνη μερικὰ κομμάτια.

Ὅταν ὁ Ζάν ξαναγύρισε μαζί μὲ τὸν δήμαρχο μοῦ ἔρριξε ἕνα ἀρκετὰ ἐκφραστικὸ βλέμμα.

Ἀμέσως ἐγὼ κατάλαβα ὅτι εἶχε πετύχει στὴν προσπάθειά του.

Και δὲν εἶχα ἀδίκιο, γιατί τὴν ἴδια στιγμή εἶδα τὸν δήμαρχο νὰ πλησιάζη τὴν κόρη του και νὰ της λέη:

— Σολάνζ, ἀγαπημένο μου παιδί, συγχώρεσέ με πού σ' ἔκανα νὰ ὑποφέρης ὡς τώρα... Εἶχα μερικὲς στραβὲς ἀντιλήψεις και χρειάστηκε νάρθη ἐδῶ ὁ κ. θαρῶνος γιὰ νὰ μοῦ τὶς θγάλη ἀπὸ τὸ μυαλό!... Ἐγὼ πού τόσο σ' ἀγαπῶ, στάθηκα ὡς τώρα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου... Ἦθελα νὰ πνίξω τὸ ἀγνὸ αἶσθημα πού εἶχε ἀνθίσει στὴν καρδιά σου, γιὰ ἕνα νέο, πού, μὰ τὴν ἀλήθεια, σοῦ ἀξίζει... Συγχώρα με... Ὁ νέος πού διάλεξες, σοῦ ἀξίζει... Καί μὲ τὴν εὐχή μου, θὰ γίνη σύζυγός σου...

Ἡ Σολάνζ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του πατέρα της κ' ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπὸ εὐτυχία.

Ἐπειτα, γύρισε πρὸς ἐμένα και κυττάζοντάς με μὲ μάτια, ὅπου διάβαζα τὴν εὐγνωμοσύνη της, μοῦ πῆρε τὰ χέρια και τὰ γέμισε φιλήματα.

— ὦ! κυρία μου... Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε... Δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκδηλώσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, τόσο σὲ σᾶς ὅσο και στὸν σύζυγό σας...

Ὁ Ζάν ἔλαβε τότε τὸν λόγο και εἶπε:

— Κ' ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς πού ἡ παρουσία μας ἐδῶ συνετέλεσε νὰ δοθῆ ἕνα τόσο ωραῖο τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία... Φαντάζομαι μάλιστα πῶς ἡ Τζουλιάννα θὰ χαιρόταν πολὺ, ἂν πάντρευε αὐτὴ τὴν κόρη σας, κύριε δήμαρχε...

— ὦ! ναί! φώναξα κ' ἐγώ.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴ χαρὰ τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, θεαν ὁ σύζυγός μου τοὺς ἔκανε αὐτὴν τὴν πρόταση, πού τὴν θεωροῦσαν γιὰ μεγάλη τιμὴ.

Ἐντωμεταξύ, ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει κ' ἡ θύελλα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ κοπάζη. Κατὰ τὶς τέσσερες τέλος, τὸ ἀπόγευμα, ἔπαψε ἐντελῶς.

Ἀλλὰ ἀμέσως μεγάλη κίνησις ἄρχισε νὰ ἐπικρατῆ στὸ δημαρχεῖο. Οἱ χωρικοὶ πηγαινοερχόντουσαν, ἀναφέροντας τὶς ζημίες πού εἶχε προκαλέσει ἡ θύελλα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀνέφεραν και πῶς ὁ δημόσιος δρόμος εἶχε γίνη ἀδιάβατος, ἐπειδὴ τὰ ρεύματα τὸν εἶχαν φράξει μὲ ὄγκολιθους και μὲ δέντρα, πού εἶχαν παρασύρει ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λόφους κ' ὅτι ὡς ὅτου νὰ φτάσουν εἰδικὰ συνεργεῖα και νὰ τὸν καθαρίσουν, ἔπρεπε νὰ περάσουν μιά - δυὸ ἡμέρες.

— Καί πῶς θὰ φύγουμε; ρώτησα τὸν Ζάν.

Μὰ ὁ δήμαρχος, προλαβαίνοντας τὸν σύζυγό μου, μοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας:

— ὦ! μὰ πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ τώρα δυὸ μέρες τουλάχιστον... Αὔριο τὸ θράδυ θὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες της Σολάνζ κ' ἡ παρουσία σας σ' αὐτοὺς εἶνε ἀπαραίτητη...

Τόσο ἐγὼ, ὅσο και ὁ Ζάν δὲν φέραμε καμμιά ἀντίρρηση. Δὲν μπορούσαμε νὰ κάνουμε κ' ἄλλοιῶς...

Ὅταν ἠσούχασε κάπως ἀπ' τοὺς χωρικοὺς, ὁ δήμαρχος, ἔστειλε κάποιον και φώναξε τὸν νέο πού ἀγαποῦσε ἡ κόρη του.

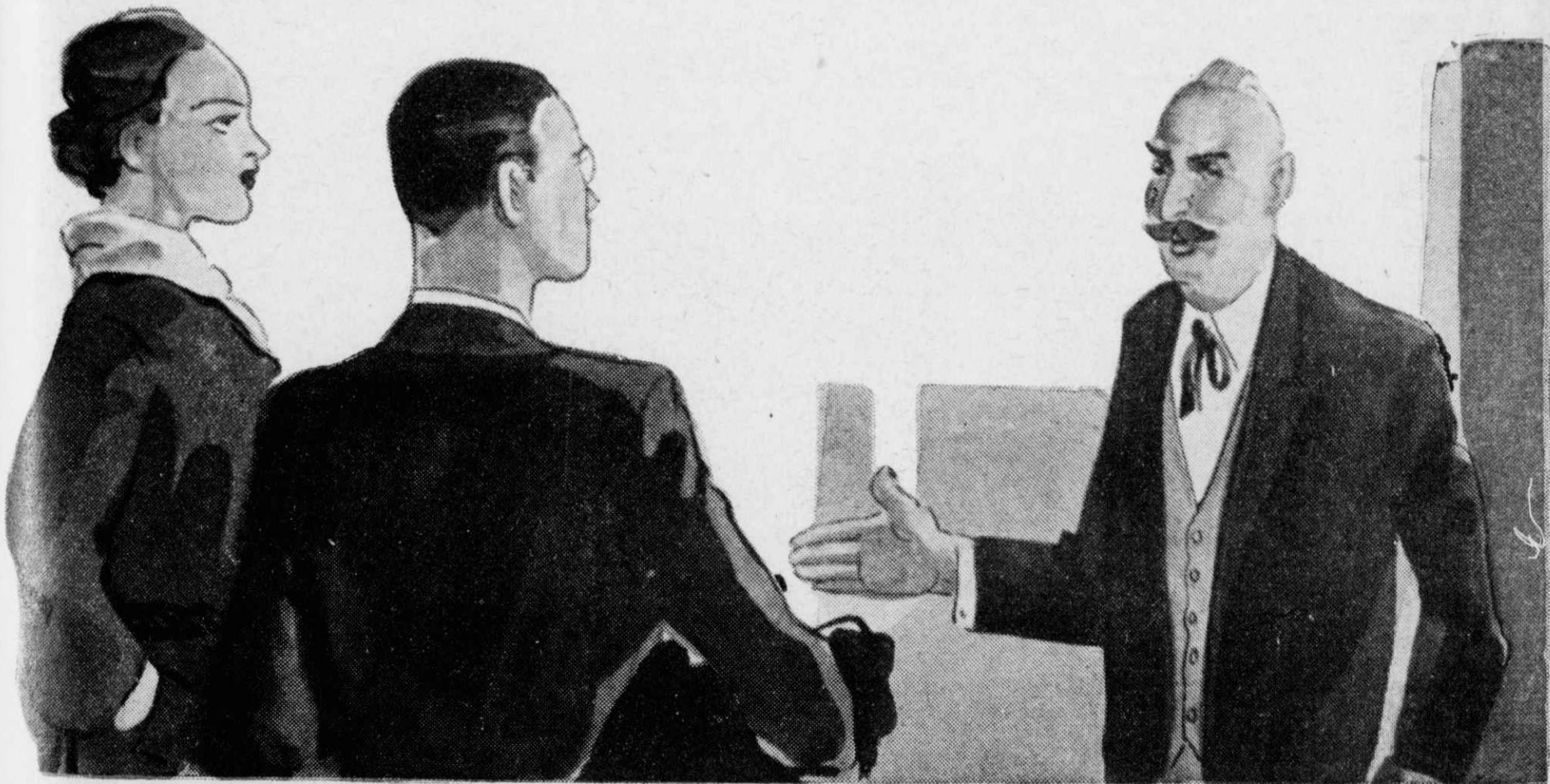
ὦ! ἦταν ἕνα ωραῖο, πραγματικᾶ ἀξιαγάπητο παλληκάρι... Εἶχε ὡμορφα μάτια, λεπτὰ χαρακτηριστικὰ κ' εὐγενικὴ φυσιογνωμία.

Ἦρθε κάπως σαστισμένος μὴν ξέροντας τί νὰ ὑποθέση γι' αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ πρόσκλησι τοῦ δημάρχου.

Και τὰ ἔχασε ἀκόμα περισσότερο, βλέποντας τὴν ἐγκαρδιότητα, μὲ τὴν ὁποῖα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήη ὁ πατέρας της ἀγαπημένης του.

Ἀλλάζε διαδοχικῶς χρώματα κ' ἀπὸ κόκκινος γινόταν χλωμὸς κ' ἀπὸ χλωμὸς κόκκινος.

(Ἐκλουθεῖ)



—Θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε και σήμερα.